

...a co je to farnost?

Draží farníci, otevírá se před námi nový občanský rok. Je to poprvé, co do něho můžeme vstupovat společně. S nadějí a chvěním můžeme očekávat, co pro nás, ať už jako jednotlivce, nebo jako rodiny, obce, ale i jako farnost Hospodin připravuje a připravil.

Po roce, ve kterém jsme si mohli připomenout 200 let od narození P. Eduarda Tersche vstupujeme do roku, který navazuje na činnost tohoto kněze a kanovníka svatovítské kapituly. Jeho podpora stavby nového kostela v Kralupech byla zapříčiněna touhou po povýšení Kralup na město. K tomuto povýšení došlo roku 1902. O dva roky později se Kralupy staly také farností, se svým úřadem a farářem. Prvním byl P. Karel Záruba (viz na deska v předsíni kostela). V letošním roce si tedy budeme připomínat 120 let od tohoto důležitého kroku.

Rok 1904 již nikdo z nás nepamatuje. Významným byl ale také 1. leden 2006, kdy došlo k zásadnímu rozšíření kralupské farnosti, a to sloučením původních osmi farností (Kralupy, Chržín, Chvatěruby, Nelahozeves, Veltrusy, Velvary, Vepřek, Zeměchy). Proč to vše připomínám? Chci využít zmíněného výročí k tomu, abychom společně přemýšleli o tom, co je to farnost a farní společenství. Jak toto společenství vytvářet, zakoušet a rozvíjet.

Ve většině farností se můžeme setkávat s tím, jak bolestně se stále sloučení farností prožívá a jak k němu na lidské rovině nedošlo. Z lidského hlediska mnohé věci chápou. Tak jako je pro mnoho lidí obtížné smířovat se se stářím (úbytek sil, toho, co člověk zvládne, vzpomínky...), tak je obtížné také smířovat se s úbytkem kněží a lidí v kostele (v konkrétní obci).

Pokračování s.2

OBSAH

Obsah

...a co je to farnost?	1
Mám 14 zvířátek	2
Kralupští kněží	3
Arcidiecézní setkání mládeže	4
Kostelničení	5
Klečení, zpěv a gesta.....	6
Nejbližší události.....	7
Příběh Chiary Petrillo.....	8
Havárie vodovodu.....	10
Náš Tonda je borec.....	11
Vitráž ve věži.....	11
Naše škola... Movere	12

Pokračování ze s.1

Pořád bychom rádi, aby menší počet kněží stihl být všude tam, kde kněží byli, když jich bylo víc. Slučování farností reaguje na nastolený trend úbytku kněží. Sloučení nemělo za cíl, že se nic nezmění (že stále menší počet kněží bude dále objíždět jednotlivá společenství). Sloučení nechtělo pokračovat v udržovacím systému, ale chtělo vytvářet společenství, která budou mít nový zápal. Tam, kde již nastoupili cestu slučování (i lidsky) objevují první plody a věřící začínají rozlišovat, jak jsou v posledku obohaceni.

Chápu, že je obtížné přijímat nový pohled. Častokrát si říkám, jak bych reagoval já, kdybych byl v pozici věřícího? Ano, také bych se bránil novému pohledu! Rovněž si říkám, co asi prožívala generace mých rodičů, když se najednou podstatně měnila liturgie. Jak bych to nesl já? Nebo jak by to asi vypadalo, kdyby to lidé odmítali, odmítali se nejen s tím smířit, ale nevyužili by toho pozitivního, co tato reforma přinesla?

Chtěl bych využít tento rok, abychom společně uvažovali o tom, co je to farnost. A nejen na bázi slučování – farnost s jedním farním kostelem a mnoha filiálními. Rád bych, abychom se zamýšleli nad tím, že farnost je také společenstvím lidí. Rodinným společenstvím! Co to pro mě znamená? Jak toto společenství (rodinu) utvářím a jak v něm žiji? Jaký je apoštolát a misijní zápal naší farnosti? Jak v této farnosti sloužím, co pro ni dělám, jak se zapojuji do jejího života a fungování?...

Při této příležitosti (a příležitosti instalování stolku ve farním kostele) jsem vytvořil také modlitbu za farnost, kde se jednotlivé dny v měsíci modlíme za obce naší farnosti a za jednotlivé skupiny obyvatel. Chtěl bych vás pozvat k tomu, abychom se tuto modlitbu společně modlili. Zvláště se obracím na starší farníky, kteří takto mohou být těmi, kteří, když už nemohou třeba do

KOMUNITNÍ CENTRUM MOSTY

PROGRAM na měsíc LEDEN 2024

čtvrtek 4. ledna - POSEZENÍ U KÁVY - Tri králové v Rigrovc

úterý 9. ledna - POČTENÍČKO + DÍLNIČKY

- od 9,30 h ve spolupráci s dětským oddělením Městské knihovny Kralupy nad Vltavou

čtvrtek 11. ledna - POSEZENÍ U KÁVY + FOTKY Z CEST

- od 9:30 hodin

sobota 13. ledna - Cukrářský WORKSHOP - Jak na makronky

- od 10 hodin

čtvrtek 18. ledna - PŘEDNÁŠKA - Jak plánovat svatbu krok po kroku

- od 18 hodin

úterý 23. ledna - SETKÁNÍ pěstounů

- od 10 hodin

Každou **středu** od 10 h **DÍLNIČKY**

Místo konání:
Kavárna Rigrovc, Riegrova 173/4, Kralupy nad Vltavou
e-mail: komunitnicentrum@nasefarnost.cz
tel: 224 310 798

Cílem jsou sousedská setkávání, mezigenerační propojování, zapojování se do života v místě bydliště

společenství tak často přicházet, budou toto společenství budovat právě modlitbou.

Drazí bratři a sestry, prosím, nečtěte tato slova s obavou, podrážděně, ale čtěte je s otevřeností a touhou společně přemýšlet a společně vykročit na cestu! Kéž by se rok 2024 stal pro naši farnost tak významným, jako to bylo v roce 1904. To vyprošuje a na naši společnou cestu v tomto roce žehná

R. D. Martin Sklenář

Interview s dětmi

Mám 14 zvířátek

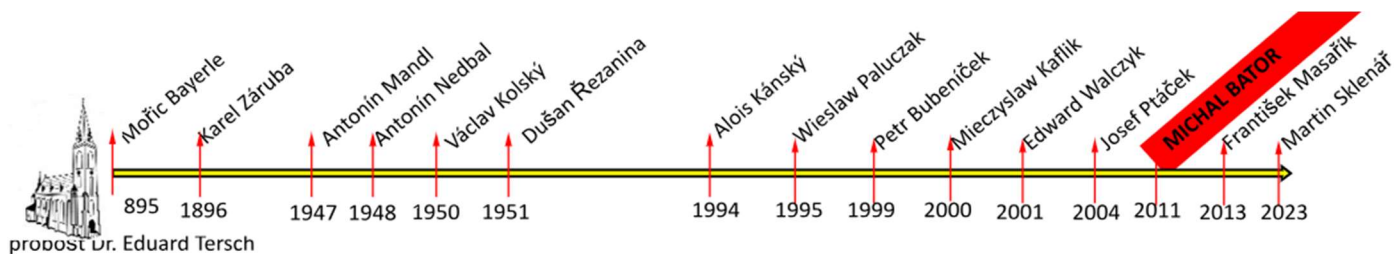
Na tomto místě bychom rádi představili všechny děti, které se připravují na život z eucharistie. Jako druhý se představuje Samuel Šeda, který o sobě napsal pár informací.

Je mi 10 let, bydlím v Holubicích a mám starší sestru Ellu. Máme pejska Bailyho, kterého mám moc rád. Doma máme 14

zvířátek: psa, králíka, 4 rybičky a 8 strašilek. Do školy chodím v Libčicích nad Vltavou. Moje oblíbené předměty jsou tělocvik a matematika. Rád sportuju a hraju si s kamarády, chodím na skauta, jiu-jitsu a parkur. Moje nejoblíbenější jídlo je rajská omáčka s kolínky. V zimě rád lyžuju a kouluju se s mojí ségrou.

V neděli máme šest mší svatých

Drazí farníci!

Nabízíme Vám novou rubriku o kněžích naší farnosti. Věříme, že pamětníky potěší a ostatní se dozví něco zajímavého o historii naší farnosti. Pozdrav od P. Batora jsme neupravovali, nechali jsme text zcela autentický tak, jak nám jej dne 19.12.2023 zaslal.

ThLic. Michał Antoni Bator

(2011 – 2013)

P. Michał Antoni Bator se narodil 10. dubna 1968 v jihovýchodní části Polska. Pochází z tradiční katolické rodiny, je nejmladší ze sedmi dětí. Jeho specializací je ekumenismus, který studoval na univerzitě v Opoli. Do Kralup se přestěhoval z pražské farnosti na Chodově. Jeho prvním českým působištěm však byl Český Brod. Po působení v Kralupech se vrátil zpět do Polska.

Mili farníci kralupské farnosti, dovolte, že Vás oslovím a pozdravím pozdravením pokoje. Už celých deset let minulo jak jsem se vrátil po třinácti letech působení v pražské arcidiecézi a dvou let v Kralupech nad Vltavou. Stále mám čerstvý obraz farnosti a především nezapomenutelných farníků. Po návratu do Polska působil jsem sedm let v poutním místě Proměnění Páně v Cmolasu. Byl jsem poctěn návštěvou společenství kralupských maminek v roce 2014. MUDr Hana Farná v Christnet.cz w 01.06.2014 tak to popisala: ...Naše společenství maminek z farnosti Kralupy nad Vltavou se vydalo na pouť. Docela daleko, cesta vlakem trvala osmnáct hodin. Obec Cmolasa, kde nyní P. Michał působí, je co do velikosti a významu srovnatelná s

našimi Velvary. Ale zde už veškeré srovnávání končí. Nejde o to, že Velvary kdysi měly děkanství a dnes je zde jen farní expozitura kralupské farnosti. Představuji si své velvarské sousedy, jak by se asi podivili, co může pro jejich město znamenat kostel a fara. Že může být doslova a do písmene srdcem celé obce.(...) P. Michał má pod sebou čtyři kněze (něco jako kaplany, kooperátory). A všichni mají plné ruce práce. (...) Kostel je plný i ve všední den, v neděli přímo nabitý. Je to skutečně sanktuarium. Zde konkrétně Sanktuarium Przemienia Pańskiego, tedy kostel Proměnění Páně. Připadala jsem si jako apoštol Petr, spolu s ním jsem cítila, jak je mi tam "dobře přebývat".

Po sedmi letech působení v Cmolasu v roce 2020 nastoupil jsem do farnosti sv. Michaela Archanděla w Rzeszowie. Zde spolu se mnou pracují 2 kaplany a kněz v důchodu. Spolupracuji v pastorační a vyuce náboženství 4 řeholní sestry. Snažím se mé farníky doprovázet k setkání s Pánem a sdílet s nimi starosti a život. V neděli máme šest mší sv. ve kterých účastní se kolem 2.000 věřících. Chtěl bych Vám říci, že zkušenosti v pastorační v pražské arcidiecézi a kontakt z farníky mají svoje pozitivní důsledky i kontinuity v mém kněžském životě nyní v Polsku. Zejména; otevřenost na druhou osobu, úcta k jiným názorům, individuální vedení, řešení krizových situací atd. Chtěl bych Vám ještě jednou poděkovat za mě přijetí i otevřenost srdce. Mimo tak krátké doby působení navázali jsme mimořádné vztahy.

Přeji Vám abyste nadále z obětavosti stavěli farní společenství spolu s otcem Martinem i cítili se její součástí. Buďte nadále kreativní v pastoračních i charitativních projektech i otevření na změny. V době vánoční přeji hodně Božích milostí a požehnání. S přáním pokoje a dárem modlitby **P. Michał Bator**

Arcidiecézní setkání mládeže

Po úspěšné pěší túře do Libčic na svatého Martina a po hezké návštěvě P. Dominika Friče v nové farnosti se naše spolčo dostalo na konec výletové sezóny v roce 2023. Naše poslední zastávka bylo Arcidiecézní setkání mladých, které se konalo 25. listopadu v Praze-Kobylisy v Salesiánském středisku mládeže.

Můžu vám teda povědět, byl to super zážitek! Ráno jsme si všichni přivstali na vlak, s párem ospalých očí jsme jeli na Holešovice a odtud přestoupili na metro. Jsem ráda, že to bylo jen o zastávku vedle, nerada se tísním mezi lidmi v metru a vypadá to, že oni se neradi tísní též. Po mačkání se v metru se nikdo našťestí

nerozmačkal a konečná byla

jen kousek vedle střediska, takže cestu tam bych ohodnotila chvalitebnou známkou. Všichni jsme vešli dovnitř budovy, zaregistrovali jsme nezaregistrované, vybrali si 2 workshopy a zbývalo se jenom těšit na začátek programu. Já osobně na takové akci ještě nebyla, takže jsem neměla pořádnou představu, jak bude program vypadat. Začali jsme v 9:30 společnou modlitbou se skvělým hudebním doprovodem, od kterého jsme se naučili tanec k jiné, křesťanské verzi písničky od ABBY, po té následovala snad půlhodinková katecheze, kde jsme se třeba dozvěděli, že kotva je znak naděje. Před obědem si přítomní museli vytvořit skupinky po 6

lidech (z různých farností samozřejmě) a šlo se na pub kvíz, kde dokonce moje skupina málem vyhrála. Podotknu ještě, že otázky, které se v pub kvízu objevily, byly... velice zajímavé, takže šlo většinou jen o štěstí. Oběd byl dobrý, bylo kuře s rýží, takže se snědlo rychle a po obědě jsme měli do 14 hodiny volný čas. Někdo si zašel do kavárny, někdo ven, někdo se jen tak potuloval po budově a někdo zase

ujídal ze stolu plného dobrot. Bylo možné se i vyfotit ve zdejší fotokoutku. Po pauze se každý odebral na svůj první workshop. Byl veliký výběr, ale já jsem se rozhodla pro prohlídku a podrobnější vysvětlení liturgického prostoru. Workshop dopadl doopravdy skvěle, naučila jsem se, co je v kostele nejdůležitější, a tím je oltář, různé zajímavosti a třeba jak a kde se správně klanět. Po 15 minutách pauzy následoval workshop č. 2. Já si vybrala malování na plátěnou tašku, takovou relaxační činnost. Na konci celého programu se všichni

zúčastnili mše svaté s naším panem arcibiskupem. Na rozloučenou nám byly poskytnuté jednotlivě kněžské nebo arcibiskupské požehnání a naposledy si účastníci zatancovali tanec na tu naši písničku. Po konci se dole v kavárně odehrávala afterparty, ale na ní už nikdo z našeho společenství nezůstal a jeli jsme rovnou domů sice unavení, ale šťastní. Mám radost, že jsem měla tu možnost zúčastnit tohoto setkání. Poznala jsem nové lidi z jiných farností, naučila spoustu nových věcí a celkově, strávila den ve víře. Pokud je vám mezi 12 a 24 lety a zvažujete, že byste se příští rok přišli podívat, rozhodně doporučuji!

Katarína Vislocká

Ilustrační foto převzaté z webu Arcidiecézního centra mládeže Praha.

Drazí farníci,

předem se vám omlouváme, ale tentokrát jsme se rozhodli vás burcovat ke spolupráci. Potřebujeme vaši pomoc! Potřebujeme pomoci ve věcech, které jsou již nad rámec běžných kostelnických činností. V předchozích číslech farních listů jsme několikrát vybízeli ke spolupráci, ale nikdo se nám neozval. Abychom byli spravedliví, tak v jedné oblasti se to povedlo, a to jsou květiny. Několik farníků s námi v letních měsících spolupracovalo a nosili nám do kostela květiny ze zahrádky, za což velmi děkujeme, jelikož to pomohlo ušetřit peníze na květinovou výzdobu a došlo i k jejímu zpestření.

POTŘEBOVALI BYCHOM VAŠI POMOC V TĚCHTO ÚKOLECH:

1. Kalichové prádlo – je potřeba ze starých oltářních pláten našít purifikatoria a lavaba. Nebojte se ničeho nic. Jsou to jednoduché tvary a našívá se pouze úzká krajka. Stačí pouze základní dovednost práce se šicím strojem. Je to výzva i pro mladé začínající švadlenky.
2. Oltářní plátina – je potřeba odpárat krajky ze starých pláten a z nového plátina nastříhat a ušít sadu tří oltářních postních pláten, mariánské plátina na oltář sv. Václava a velikonoční plátina na hlavní oltář. Sadu nových pláten pro mezidobí jsme již museli objednat u profesionálů. Už jsme nemohli čekat.
3. Praní alb – je potřeba postupně vyprat všechny alby. Nebyly prané tak dlouho, že už si to ani nikdo nepamatuje. U dětských alb by bylo fajn našít jednoduchá poutka na pásky.
4. Cídění svícňů – je potřeba také již po dlouhé době pečlivě vycídit všechny svícny na oltářích a v kapli. Moc bychom ocenili, kdyby si to někdo vzal na starost a třeba průběžně tuto službu vykonával.
5. Oprava a nátěr stojanů na vánoční stromky – je potřeba vyřešit nevyhovující kotvení vánočních

stromků za starým oltářem a okolo betlému. Stromky se staví bez stojanů a složitě se kotví pomocí vázacího drátu ke všemu možnému v jejich okolí. Je to zdlouhavé, nehezke a zcela zbytečně komplikované. V předsíni kůru jsou staré kovové rezaté stojánky na stromky. Je potřeba je odrezit, obnovit jejich funkčnost a natřít. Potřebujeme domácího kutila, který by se o to do příštích vánočních svátků postaral.

6. Výroba nové stáje/jeskyně do betléma – nakonec tu máme velkou kutilskou výzvu. Stávající betlémská jeskyně mnoho let plnila skvěle svoji funkci, ale její životnost již skončila a je potřeba vyrobit novou jeskyni nebo chlév pro betlém. Musí být samostatně stojící (současná se musí dávat na stůl) a musí být rozměrově odpovídající sochám betlému, tedy poměrně veliká. Dále musí být kompletní, tedy v takovém provedení, aby se při stavbě betléma nemusela nijak dozdobovat. Prosíme, pomozte nám s tímto nelehkým úkolem.

Věříme, že se najdou mezi vámi farníci, kteří nám pomohou. Vždyť tím udělají radost Pánu, sobě, nám, panu faráři a ostatním farníkům. Je přece hezké, když bude vaše práce vidět po několik nemálo budoucích let v kostele ať denně, nebo v určitých obdobích liturgického roku.

Ještě máme na Vás jednu prosbu. Při všednodenních mších svatých prožíváme stresové situace, které by zrovna před touto událostí nastávat vůbec neměly. Jedná se o zajištění čtení, zpěvu žalmů a přinášení darů. Většina lidí chodí na poslední chvíli a my se tedy stresujeme, že nemáme nikoho, kdo by tuto službu přijal a nechceme tím zatěžovat stále stejné lidi. Naopak vás, kteří přijdete chvíli přede mší, pak musí naše žádost taktéž stresovat, jelikož nejste na tuto službu náležitě připraveni. Prosíme vás všechny, kteří navštěvujete všednodenní mše svaté a jste ochotni tyto služby zajišťovat, abyste nám dali dopředu vědět (sms, WA, mailem, telefonem), že jste v daný den k dispozici. Tak bychom se včas dohodli a přede mší svatou byli všichni připraveni. Děkujeme a těšíme se na spolupráci!

Vaši kostelníci Iva a Michal Žyrkovi

Klečení, zpěv a gesta

Drazí bratři a drahé sestry,

v minulém čísle farního časopisu jsme se začali v liturgickém okénku věnovat aktivní účasti věřících. Zaměřovali jsme se na vnitřní aktivní účast, a zde na ticho a posvátné mlčení. Dnes se budeme věnovat vnější aktivní účasti.

U ní můžeme rozlišit především tři její projevy – postoje, společný zpěv a gesta. Nejprve tedy k postojům, společný zpěv a gesta si necháme do příštího čísla našeho časopisu.

Velmi důležitý pro nás bude 42. článek Všeobecných pokynů k římskému misálu. Proto ho nyní celý předložím: „Úkony a postoje kněze, jáhna, přísluhujících i lidu mají směřovat k tomu, aby celá

bohoslužba vynikala důstojností a vznešenou jednoduchostí, aby byl chápán správný a plný význam jejich jednotlivých částí a aby byla podporována účast všech. Je tedy třeba věnovat pozornost spíše tomu, co stanoví tyto Všeobecné pokyny a tradované zvyklosti římského obřadu a co přispívá k společnému duchovnímu prospěchu Božího lidu, než vlastním osobním zálibám. Společné postoje, které všichni účastníci zachovávají, jsou

znamením jednoty členů křesťanského společenství shromážděného k slavení posvátné liturgie. Vyjadřují totiž smýšlení i city účastníků a podporují je“.

Z článku můžeme vyzdvihnout několik věcí. V první řadě můžeme zdůraznit, že postoje jsou naším projevem aktivní účasti. Nejsou cvičením na Spartakiádě, ale je jim připisováno, že mají napomoci k tomu, aby byl „chápán správný a plný význam“ jednotlivých částí mše sv. Postoje tedy nejsou

zaujímáním nějakého postoje těla (něco dělat musím), ale jsou projevem mé účasti a uvádějí mě do slaveného tajemství. Proto třeba já osobně vždy čekám při jednotlivých úkonech na chvíli, kdy lidé zaujmou náležitý postoj a nemodlím se do toho, kdy lidé poklekají (např. v eucharistické modlitbě...).

Další velmi důležitou věcí jsou slova ze závěru tohoto článku. Tam čteme, že hlavním aspektem postojů je vytváření a vyjádření jednoty shromážděného společenství. Dokument to klade za tak důležitou věc, že dokonce říká, že se má tato jednotu upřednostňovat před tím, co odpovídá „vlastním osobním zálibám“. Člověk ve svém postoji má vyjádřit jednotu se společenstvím, a to i na „úkor“

své vlastní zbožnosti. Liturgické slavení není úkonem jednotlivců, kteří prohlubují svou zbožnost, ale je úkonem společenství, které oslavuje Boha. V tom tedy máme odpověď na jednu z často kladených otázek – jaké postoje mám zaujímat v kostele, kde se zaujímají jiné postoje? Ať jsem v jakémkoli kostele, vždy ve svých postojích máme vytvářet a vyjadřovat především jednotu – to je hlavní aspekt postojů.

V následujících měsících se budu snažit ujednotit postoje v naší farnosti – aby se v každém kostele a při každé mši svaté zaujímaly stejné postoje. Nyní to ještě

konat nebudu. Ale už nyní bych vás chtěl poprosit, abyste vnímali, že svými postoji vytváříme jednotu Božího lidu, a abyste tuto jednotu upřednostňovali před osobními zálibami a „zbožností“.

Nyní si řekněme něco o samotných postojích, které v liturgii zaujímáme. Jim se věnuje 43. článek zmíněného dokumentu.

Stání. Stání je jedním z běžných postojů toho, kdo se modlí. Na starodávných křesťanských freskách

Ilustrační foto. © Člověk a víra. Foto: Vojtěch Hlávka

máme vyobrazeny postavy „orantů“, které jsou znázorněny, kromě charakteristicky zvednutých rukou, v postoji stání. Tímto postojem rovněž vyjadřujeme úctu (když vstoupí do místnosti host, stoupnu si), a taktéž připravenost okamžitě reagovat. Proto třeba stojíme při evangeliu (na rozdíl od ostatních biblických textů), nebo při závěrečném požehnání a vyslání (vyjadřujeme svou připravenost jít ve jménu Páně).

Sezení. Sezením vyjadřuje člověk především to, že naslouchá.

Klečení. Tímto postojem těla vyjadřujeme především zvláštní úctu, která náleží pouze Bohu.

V liturgii se pak ještě při výjimečných situacích můžeme setkat také s postojem prostrace (ležení na břiše, tváří k zemi). Toto gesto vyjadřuje úplnou odevzdanost a spojení se s Kristem ukřižovaným.

Mezi postoji zmiňme také průvody. Ty se většinou týkají jen přísluhujících při oltáři. Jsou ale i výjimky. Pokud se zaměříme na vstupní průvod, pak jsou výjimečně jeho součástí i věřící. Tak např. při křtu dítěte je součástí liturgického průvodu i rodina dítěte. Anebo, na Květnou neděli, nebo o svátku Uvedení Páně do chrámu může být součástí liturgického průvodu celý shromážděný lid.

V liturgii jsou ale ještě i další průvody. Citujme z výše zmíněného dokumentu: „K úkonům se počítají také tyto činnosti a průvody: když kněz s jáhnem a přísluhujícími přicházejí k oltáři, jáhen před hlásáním evangelia přináší evangeliář či knihu evangelií k ambonu, věřící přinášejí dary a přistupují k přijímání. Sluší se, aby se tyto činnosti a průvody konaly

důstojně, za doprovodu zpěvu k tomu určeného podle stanovených směrnic“.

Otázka, která nám může vyvstávat na mysli, je, proč je to tedy v každém kostele jinak? Proč ta nejednotnost? Jsou dva hlavní důvody. První je bolestný, a to, že se nedbá směrnic. Někteří se totiž domnívají, že je to zbytečné a že dělat si to po svém, jak to cítím a jak chci, je lepší (případně svobodnější, zbožnější...). Druhý důvod je překvapivý. Pokud budeme pozorně číst zmíněné Všeobecné pokyny k římskému misálu, všimneme si, že při některých obřadech i sám dokument připouští možnost zaujetí dvou odlišných postojů. Zde ale stále platí, že při samotné mši svaté je stále primárním pravidlem princip jednoty Božího lidu.

Odpovědným za liturgii v diecézi je diecézní biskup, který tak jedná třeba i prostřednictvím svého spolupracovníka, kněze. Ve farnosti je tedy tím odpovědným, v poslušnosti biskupovi, farář. Jak jsem již zmínil, v tuto chvíli ještě ve farnosti nic se zvyklostmi postojů nebudu dělat. Ale v dohledné době se budu snažit postoje ujednotit, a to jak pro jednotlivé bohoslužby (aby se při každé mši zaujímaly ve farnosti stejné postoje), tak také pro celou farnost. Východiskem pro nás bude rozhodnutí pražského arcibiskupa Jana Graubnera, který se k postojům v liturgii v naší arcidiecézi vyjádřil dosti výslovně v loňském roce.

R. D. Martin Sklenář

Nejbližší události

Ne	7.1.	14 h	Tříkrálový průvod	od kapličky sv.Jana v Lešanech k Infocentru
Čt	11.1.	18:30	Školení lektorů	Kralupy nad Vltavou - kostel
So	20.1.	19:30	Ples farnosti Neratovice	Zlonín (vstupenky u manželů Žyrkových)
Čt	25.1.	14:30	Setkání seniorů	fara

Příběh Chiary Petrillo

O Služebnici Boží Chiaře Petrillo jsem se dozvěděla před pár lety zcela náhodně a od té doby jsem jí fascinovaná. Přečasná žena, která skutečně následovala Boží vůli nejen líbivými slovy. Cynik by řekl, že jí její rozhodnutí přiblížily hrobu, křesťané z jejího příběhu většinou velmi rychle vyčtou člověka, který se obětoval doopravdy, maximálně upřednostnil své děti a i přes nesmírně velké bolesti se zvládl zajímat o své okolí a zemřít s pohledem na Eucharistii.

Chiara se narodila v slunné Itálii, ve Věčném městě,

zhruba ve stejné době jako náš otec Martin. Odmala vynikala smělou, autonomní povahou (stejně jako náš otec Martin).

Nenechala se snadno zlomit a díky

křesťanstvím prostoupené rodině byla od dětství zvyklá na hutný dialog s Bohem a Pannou Marií. Její maminka u obou svých dcer vyžadovala každodenní půlhodinu pro Boha. Když se rodiče začali modlit růženec, dcery musely vypnout televizi, i kdyby byly uprostřed detektivky. V dospělosti opakovala, jak jí mamčiná důslednost pomohla v těžkých rozhodováních. Chodila do dobrých římských škol, hrála nádherně na housle i klavír - a až do svých osmnácti let s nikým nechodila. Netoužila se s nikým oťukávat, sbírat zkušenosti, nabalovat zážitky; to nebyl život pro ni.

Až do doby, kdy potkala Enrica. "Ten je můj," vytušila. Setkali se v Medžugorji parného léta v roce 2002, ve slavném poutním místě. Následovalo šestileté období plné lásky, souznění, ale rovněž následných hádek a bolestivých rozchodů, Jana Eyrová se trápila se svým panem Rochesterem.

Střetávaly se dvě umanuté osobnosti, Chiara trochu tlačila na pilu a Enrico často couval, po náhlé smrti svého tatínka se podvědomě bál připoutání. Rozchody je každopádně učily neviset na druhém a uvědomovat si, že opakem lásky je vlastnění.

Vše se paradoxně změnilo právě připoutáním se k druhému - zasnoubením. Oba se našli ve františkánské spiritualitě a jezdili do Assisi, za svým duchovním vůdcem, otcem Vitem, a za vůní stop svatého Františka a neméně svatě Kláry. Na horských poutích se učili sbalit do batohu jen to

nejnutnější (některé ženy s sebou vláčely i kulmy a já se jim nesměju, protože jsem bývala na českých horách komicky stejná, můj muž je svědkem). Na jedné túře - pouti do kaple v Ponciunkule (ano, té, kde František před osmi sty lety stříhal vlasy

osmnáctileté Kláře), Chiara dostala od Enrica slunečnici utrhnutou z pole spolu s žádostí o ruku. Od okamžiku, kdy si dali slib, se vztah proměnil, hádek ubylo.

Před svatbou v Assisi jim otec Vito k rozjímání určil větu ze Zjevení: "...když on otevře, nikdo nemůže zavřít. Když on zavře, nikdo nemůže otevřít." Věta je provázela celým manželstvím. O svatbě zazněla slova z Izaiáše, také z 128. žalmu plného oliv, rév a Siónu a zanedlouho Chiara otěhotněla. Zářivé úsměvy nepřišly, tušila, že je něco jinak a tušila správně. Holčička trpěla anencefalií, chyběl jí mozek a kus lebky. Jak obrovský šok musela Chiara zažít, zjistíte, když si miminka s necelou hlavičkou a někdy i vypouklýma očima najdete na internetu. Takzvaný moderní svět tato miminka odmítá a doktoři automaticky nabízejí potrat. Miminko nemá šanci žít, po porodu bývá "nehezké", personál v nemocnici

rozhodnutí dítě donosit často nechápe. Maria Grazia Letizia ale našla ve své mamince lásku a přijetí. Zvládla těžké těhotenství s obřím břichem a bolestivými přáními okolí "tak hlavně ať je to zdravé." Potrápili jí i někteří křesťané - hledali důvody postižení: hřích, prokletí a podobné nesmysly. Ke konci se přidal další stres - měl se vybrat datum plánovaného porodu, který se měl stát zároveň datem smrti. Holčička po porodu žila zázračných 40 minut, během kterých stihli manželé udělat fotky a ukázat ji širší rodině. Miminko s milostí a štěstím ukrytým ve jméně nebylo škrtnuto a nikdy zapomenuto. Na Mariině pohřbu Chiara hrála na housle a Enrico na kytaru. Kolik víry a síly v sobě rodiče museli mít!

Zanedlouho mladý pár čekal miminko druhé, chlapečka. Ani tentokrát Chiara nedostala šanci vybírat oblečky, malinký David Giovanni neměl nejen nohy, ale ani ledviny a močový měchýř. Řada kamarádů prořídla, ne každý zvládl pohled do své duše. Otec Vito stál pevně za nimi, v den porodu ho dokonce přivezl cizí člověk na skútru; uvízl v koloně a narození s pokřtěním malého bojovníka si nechtěl nechat ujít. "Mi amore", uslyšel malý David po porodu od maminky a po 40 minutách klidu, ticha a lásky odešel k Bohu. Na druhý pohřeb dorazilo ještě méně lidí.

Při třetím těhotenství Enrico vtipkoval: "Marii chyběla hlava, Davidovi nohy, co ten třetí?" Noví přátelé byli s dvojicí už srostlí, nabízeli vedle počátečních slz konkrétní pomoc a podporu. A bylo jí třeba, tenhle chlapeček byl sice zdravý, jenže jeho máma ne. Byl zjištěn karcinom jazyku, typ rakoviny, kterou trpívají starší muži kuřáci. Chiara byla zdrcená, a opět pevná. Nenechá se ozařovat, i kdyby kvůli tomu měla později zemřít, pro Francesca udělá maximum, musí žít. Každý den navíc se počítá. Po porodu nastaly události, které je těžké vstřebávat, byť i jen při četbě. Co všechno drobná Italka zvládala?

- Chodit s malým Francescem na hřbitov za malými sourozenci.
- Nechat si zavést trubičku do žaludku (před vstříknutím výživy nevynechávala požehnání jídla).
- Ke konci urputné bolesti celého těla.
- V noci mít časté pocity nedýchání.
- Vykašlávat krev.

- Trpět bolestí postupně zkracovaného jazyka.
- Mlčet nebo mumlat při bolestech jazyka.
- 3 měsíce muset jednou sousto zapíjet sklenicí a půl vody (málo slin).
- Sepisovat vzpomínky a dopis pro Francesca.
- Zajistit si u kamarádky kojení syna pro případ, že by kvůli lékům nemohla.
- Smiřovat se s možností, že ani své třetí dítě neuvidí vyrůstat.

Během Svatého týdne se dovídá, že zemře. Přijímala útrpně svůj osud? Ani náhodou. Kdo tvrdil, že je náboženská fanatička, netušil, o kom mluví. Za Chiařino uzdravení se modlili rodiče a spousty známých i neznámých lidí. Poctivě chodila na kontroly a přála si žít. "Jen" upřednostnila své dítě. Kříž ji už nedrtí a svůj osud přijímá. V dubnu rodiče pronajmou letadlo a 160 lidí se ocitne v Medžugorji. Chiara si přeje pouť s nejbližšími a všemi jejich dětmi, na které se kření jako pirátka- rakovina zasáhla i kus oka, nosí pásku, aby neviděla dvojmo. Vystupují na její milované Podbrdo a Chiara ani nepotřebuje kyslíkový přístroj. Je křehká jako sklo i pevná jako skála. Pořád jde dopředu, malými kroky, tak jako Izraelci na poušti. Žádné ohlížení, ale pomalá cesta k Bohu. Po návratu zvládne vedle papežova požehnání několikahodinovou frontu ve vedru i netaktní větu papežova pomocníka "Pro cestu do ráje je třeba trpět." Manžel nad ní chtěl držet deštník, aby ji ochránil před paprsky a dostal zákaz deštník držet. S floskulemi opatrně.

Manželé se odstěhovali za Řím, kde Chiara očekává smrt. Hubne, špatně dýchá, má průjmy, při dávkách morfia vidí plameňáky, Otec Vito spěchá a stihne u ní odsloužit mši, Chiara ulpí pohledem na Eucharistii, pak začne rychle vyznávat svým nejbližším lásku, upadne do agónie a Enrico rozesílá sms „Lampy jsou rozžaté. Očekáváme ženicha.“ V 13. červnové poledne umírá. Je jí 28 let. Ano, tak málo. Je oblečena do svatebních šatů, tvář jí pomažou myrhou a Enrico na pohřbu znovu zvládne hrát na kytaru a zpívat Hosana. Lidé nemají nosit kytky, naopak si odnášejí kytky v květináči od ní.

Chiara nebyla superhrdinka z komiksu, ale reálná žena, která chtěla děti i zdraví, jen ne za cenu vzdání se Bohu. Měla strach z očištění, zvracení a bolesti. Jednu noc, když jí omylem zapomněli dát utišující léky, spílala Bohu v úplně pochopitelné

temné noci duše. Litovala hlavně toho, že opouští Enrica, muž byl u ní na prvním místě. Její pohřeb byl radostný, se spoustou lidí a dvaceti kněžími. Kdo známe strašnické pohřby s rozhrnováním opony, lidmi v slunečních brýlích a divnými smutečními řečmi, víme, že se pohřeb může stát až děsivě komickým. Chiara takový neměla. Umřela ve věku, kdy jsem se teprve vdávala. Tolik toho stihla! Zvolila si pro partnerství muže, který zvládl zahrát a zazpívat na pohřbech svým dětem a ženě. Dnes panuje kult dokonalosti, často i sobectví. Chiara svou krásu nikdy nezneužívala, naopak přijala své nesymetrické děti s hrdoostí a vřelým citem, svého "normálního" syna

naopak dovedla nesobecky a s důvěrou předat muži. A co napsala jako hlavní myšlenku dopisu malému Francescovi? *Důvěřuj Bohu. Mára.*

Klára Palasová

Prameny: Cristiana Pacciniová, Simone Troisi – Smrt nemá poslední slovo (2015)

Chiara Corbello Petrillo - Malé kroky, svedectvá nejblížeších (2019)

**Zdeněk Jančařík - Žena at' v církvi promluví (2022)
Cesty víry: Česká televize, díl Andělka**

Havárie farního vodovodu

Dne 1.11.2023 došlo v 9:30 dopoledne ke kuriózní dopravní nehodě na rohu ulice Chmelova a Erbenova. Kamion s naloženými stropními panely najel na chodník u stavby nového domu. Najel ovšem na plastovou vodoměrnou šachtu, která byla ukryta pod chodníkem a je dimenzována pouze na zatížení do 3,5 t, což tahač překročil. Zde je důležité poznamenat, že tato vodoměrná šachta je na přípojce vodovodu naší fary a je tedy majetkem farnosti.

Najetím tahače na šachtu došlo k rozlomení betonového poklopu, který při pádu na dno šachty přetnul šroubení plastového těla vodoměru a voda počala naplno proudit z potrubí a plnit nejprve šachtu a následně vytékat na chodník a přilehlou vozovku. K nehodě byla zavolána hasičská jednotka, pohotovost Středočeských vodáren, městská policie a posléze i dopravní Policie ČR. Po zhruba půlhodině od nehody se podařilo vytékající vodu zastavit a šachtu vyčerpát.

Následně bylo zjištěno, že došlo i k částečné deformaci pláště válcové plastové vodoměrné šachty. Alena Schneiderová řešila administrativní záležitosti s vodárnami, aby mohlo dojít ještě týž den k výměně vodoměru a obnově dodávky vody na faru, kde mimo jiné jsou tři byty. Já jsem zatím řešil technické otázky a čekal na dopravní policii. Technické služby města nám vyšly okamžitě vstříc a dodaly nám na místo zábrany a plechový kryt na vstup do šachty. Následně byla zdokumentována

nehoda dopravní policií a vyměněn poškozený vodoměr. Po výměně vodoměru jsem ovšem zjistil, že vodoměr i po uzavření hlavního uzávěru na faře není v klidové poloze. To ukazovalo na jedině. Máme netěsné PE potrubí na naší vodovodní přípojce. Pracovník vodáren bez záruky našťastí identifikoval svým poslechovým zařízením únik do 1 m od šachty

Po zhruba třech týdnech byla vyměněna vodoměrná šachta, tentokrát za betonový silniční typ, jelikož stavba domu ještě zdaleka není dokončena a na stavbu se bude ještě navážet spousta stavebního materiálu včetně panelů a hrozilo by tak opakování této události. Výkop, výměnu šachty a opravu potrubí vodovodní přípojky realizovala firma MARASTAV CZ z Nelahozevsi. Firma byla ochotna nastoupit okamžitě, ale vzhledem k rozhodnutí o betonovém typu šachty se muselo čekat na její dodávku. Čas jsem zatím využil k projednání záboru městského pozemku a omezení komunikace s městským úřadem.

Jeden den byl realizován výkop, druhý přerušení vodovodu, výměna šachty, oprava netěsnosti potrubí, opětovné napojení vodovodu a částečné zahrnutí pískem a zeminou. Třetí den proběhlo hutnění a zahrnutí výkopu. Poslední den pak pokládka zámkové dlažby a úklid staveniště.

Nyní je tedy vodovodní přípojka opět v pořádku. Škoda bude hrazena z pojistky. **Michal Žyrek**

Náš Tonda je borec

A to jste věděli, že Tonda Měkota, kterého můžete vidat ve službě ministranta u oltáře v kostele v Kralupech nad Vltavou, je herec? My jsme to už věděli, protože jsme Tondu obdivovali v jeho roli ve Svěrákově filmu Betlémské světlo. Ale že hraje i divadlo? Tak to jsme nevěděli. A tak jsme vyrazili do jednoho pražského divadla přesvědčit se na vlastní oči. Hra se jmenuje Nevěsty a je v ní zdramatizováno několik balad Karla Jaromíra Erbena.

Herci v nás probudili zvědavost ještě před začátkem představení – čekali jsme všichni ve foyer divadla, kam si pro nás umělci přišli a za veselého zpěvu a bubnování si nás diváky odvedli do velmi zajímavě řešeného divadelního prostoru, kde jeviště je uprostřed a ze tří stran jej obklopuje kaskádovitě zhlédnutí. Samotné představení pak bylo postaveno hlavně na famózních výkonech herců, hře světla, barev a tmy a výtečné živé hudby, která nás úplně vtahovala do děje. Líbilo se mi také, že veškeré rekvizity byly multifunkční a byly použity v různých obměnách v jednotlivých částech hry. Tonda byl jednak součástí té báječné hudební skupiny, bez níž by hra neměla tak skvělou náladu a zároveň hrál

jednu z hlavních rolí – jeho role se jmenovala Nešťastný ženich. Kromě hereckých výkonů jsme si užili i recitované pasáže Erbenových balad. Se zatajeným dechem a někdy i se slzou v oku jsme sledovali vystoupení a ani nevím, jak se to stalo, najednou byl konec... Potlesk nebral konce a úsměvy z jeviště byly opětovány dojatými úsměvy z hlediště. Domů jsme si odnesli i kousek energie těchto

mladých lidí a krásný pocit v duši. Ještě teď, když zavřu oči, ocitám se zpět v tom divadelním prostoru a najednou zjišťuji, že se usmívám a raduji se.

Tonda je hercem divadla Aldente, které hraje v Praze, v

Brně a na různých festivalech. Pokud vás zajímají bližší informace, neváhejte a podívejte se na www.divadloaldente.cz

Tondo, děkujeme Tobě i Tvým divadelním kolegům za zážitek, který v nás nadále žije!!!

**Iva a Michal Žyrkovi,
Alena Schneiderová, Anna Antolová**

Vitráž ve věži

Už dva roky připravujeme navrácení jednoduchých vitrážových výplní do novogotických oken věže farního kostela. Díky štědrému daru jedné naší farnice jsme mohli letos začít prvním oknem. Po jeho instalaci budeme mít materiál pro žádosti o finanční příspěvek velkých kralupských firem.

Celý projekt byl projednán s památkovou péčí a byl zadán vitrážistovi Milanovi Augustýnovi z Nového Boru, který restauroval figurální vitráž s motivem korunování Panny Marie v závěru presbytáře. V současnosti jsou již hotova všechna pole vitrážové výplně a během ledna bude provedena montáž vitráže do okna samého.

Vitráž bude osazena do okna v průčelí věže, tedy nad hlavním vchodem, ale až nahoru do hodinového patra. Jedná se o to jednoduché, štíhlé okno. Jednotlivá skla vitráže mají kosočtverečný tvar odvozený z motivu zdobení portálu vstupních dveří do kostela. Okna jsou nyní vyplněna tabulemi z průmyslového skla tzv. drátoskla.

A nakonec ještě informace, že po montáži vitráže do okna ve věži začne restaurování další figurální vitráže v závěru presbytáře, na které jsme získali dotaci ze Středočeského kraje. Budeme tedy muset opět zhruba měsíc a půl strpět ležení z pravé strany oltáře.

Michal Žyrek

Naše škola... Movere

Již druhý školní rok zahájila v Kralupech nad Vltavou nová ZŠ a MŠ Movere, jejíž nedílnou součástí je i dětská skupina pro nejmenší děti. Sídlíme v Přemyslově ulici pod vrchem Hostibejkem, kam můžeme kdykoli vyrazit na procházku či hodinu tělocviku, přírodovědy nebo historie - což velmi často a rádi děláme.

Hlavními pilíři školy jsou úzká spolupráce s rodinou, osobní vedení dítěte (každé má ve škole svého průvodce, tzv. tutora – pedagoga, může dítě lépe motivovat, pomáhat mu v osobnostním růstu) a všestranný rozvoj. Jednu hodinu týdně jsme vyhradili předmětu Etika, kde máme prostor si povídat a přemýšlet o přátelství, hrdinech, pomáhání, toleranci, vytrvalosti, soucitu, (sebe)lásce - zkrátka o lidských ctnostech.

Jsme škola založena na křesťanských základech, a tak též nabízíme dobrovolný duchovní program pro děti z věřících rodin. Zájemci se mohou jednou týdně zúčastnit malé bohoslužby či kroužku náboženství.

Modlitba za kněze

Máme pro vás návrh. Pojdme se v naší farnosti po každé mši svaté společně pomodlit za našeho otce Martina. Za to, ať se navzájem lépe poznáme, vzájemně se pochopíme a společně kráčíme za Pánem. Modlitbu najdete v kancionálu pod číslem 049D:

Pane Ježíši, děkujeme ti, že máme mezi sebou kněze, tvého služebníka a správce Božích tajemství. Prosíme

V tomto školním roce jsme už stihli spoustu věcí a těšíme se, jaké nás ještě čekají. Některé třídy vyjely na adaptační pobyty, vyrazili jsme do muzeí i divadel, uspořádali den otevřených dveří pro veřejnost...

Záleží nám i na tom, aby našežačky a žáci nebyli lhostejní k osudům lidí, kteří potřebují pomocnou ruku - aktivně se účastníme sbírky ke Dni veteránů, zabalili jsme několik Krabic od bot (vánoční projekt pro děti z dětských domovů), již sestavujeme tříkrálové družiny:-)).

Nejvíce se však těšíme z času stráveného společně ve škole. Přijďte se k nám někdy podívat, dveře jsou otevřeny všem....a venku nás poznáte podle modrých, červených a šedých svetříků od školních uniforem. Moc nám sluší!

Krásný zimní čas přejí všichni z Naší školy MOVERE.

Míša Kuptíková

tě, dej mu věrnost a vytrvalost v tak svaté službě a nám živou víru, žes ho poslal ty. Učinils jej naším duchovním vůdcem: dej mu ducha moudrosti a rady; dej mu upřímnost otcovské lásky a nám dar úcty a oddanosti, ať pozorně nasloucháme jeho slovům. Vybral jsi ho z nás a pro nás, člověka, který se musí potýkat se slabostmi našimi i svými. Dej nám i jemu trpělivost a vzájemné pochopení. Dej mu zdraví pro jeho těžkou službu. Ať je naším dobrým pastýřem a přivede nás do nebe.

Občasník pro potřeby farníků vydává Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou, Chmelova 212, 278 01 Kralupy nad Vltavou, IČ: 49519085 | Číslo 1/2024 vydáno 31.12. 2023 v nákladu 120 ks. | Tisk: Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou | Neprodejné. Distribuce zdarma v rámci farnosti. Dobrovolný příspěvek 10 Kč. Číslo připravili uvedení autoři. Připomínky, náměty či fotografie posílejte na magdalena.cechlovska@economia.cz Elektronická verze na www.farnostkralupy.cz

